

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), (zwanej dalej: „*Prawem przedsiębiorców*”), w dniu 20 lipca 2022 r. skierowano do ww. przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli (sygnatura: WN.8361.276.2022) ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli, który obejmował m. in. sprawdzenie przestrzegania przez przedsiębiorcę obowiązków w zakresie informowania o cenach, a więc sprawdzenie realizacji postanowień określonych w ustawie z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178 z późn. zm.), (zwanej dalej: „*ustawą o informowaniu o cenach*”) oraz rozporządzeniu Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r. poz. 2121), (zwanego dalej: „*rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen*”). Jak wynika z dokumentacji przedłożonej przez organ pierwszej instancji, niniejsze zawiadomienie zostało uznane za doręczone stronie w trybie doręczenia zastępczego zgodnie z art. 44 Kpa, albowiem strona nie podjęła przesyłki w terminie.

W toku kontroli przeprowadzonej w obecności przedsiębiorcy, inspektorzy reprezentujący Małopolskiego WIIH sprawdzeniem objęli łącznie **168** rodzajów potraw, wyrobów i napojów wyszczególnionych w karcie menu [xxxxxxxxxxxxxxxx] i w karcie win (62 potrawy/wyroby oraz 106 napojów). Zastrzeżenia wniesiono do:

- **53** rodzajów potraw i wyrobów z działów:
  - ✓ *Makarony od Mamy* (5);
  - ✓ *Talerze z Łuską* (4);
  - ✓ *Talerze z Piórkiem* (2 - poza daniem *Kaczka nadziewana jabłkami / ½ kaczki*);
  - ✓ *Talerze Zmęczone* (5);
  - ✓ *Talerze Wytrawne* (7);
  - ✓ *Talerze Słodkie* (5);
  - ✓ *Talerze Liściaste* (5);
  - ✓ *Talerze i Deski na Zimno* (4);
  - ✓ *Garnek Zupy* (6);
  - ✓ *Talerze Ciepłe i Oprószone Mąką* (1);
  - ✓ *Świnka z Klasą* (4 - poza *Plackiem Czardasz* i *Plackiem Czardasz ½*);
  - ✓ *Talerze Kopytne* (2);
  - ✓ *Dania dla Milusińskich* (2-*Lwi Rosół*, *Naleśniki z serem i musem truskawkowym*);
  - ✓ *Desery* (1);
- **30** rodzajów napojów z działów:
  - ✓ *Drinki* (8 - poza *Aperol Spritz*, *Wino Białe Liczi*, *Koktajl Piwny z Gruszką*);
  - ✓ *Herbaty Świata* (11);
  - ✓ *Gorące i Zimne Napoje* (11 - poza wodą gazowaną i niegazowaną dla której podano ilości);

– w związku z uwidocznieniem w karcie menu cen w sposób niejednoznaczny, tj. uniemożliwiający konsumentom identyfikację cen z potrawą, wyrobem lub napojem poprzez **brak określenia ich ilości**.

Powyższe stanowi naruszenie ustawowych wymogów określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach i § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Pismem z dnia 24 listopada 2022 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego Kraków-Podgórze poinformował organ pierwszej instancji, że ww. przedsiębiorca nie figuruje w ewidencji podatników tegoż organu. Tym samym, na podstawie danych zgromadzonych w bazie danych Systemu Rejestracji Centralnej Krajowej Ewidencji Podatników ustalił adres rejestracyjny przedsiębiorcy, wskazując Urząd Skarbowy zgodny z właściwością miejscową, tj. Urząd Skarbowy w Myślenicach, do którego należy się zwrócić odrębnym pismem.

W oparciu o powyższą informację, w dniu 28 listopada 2022 r. organ pierwszej instancji skierował do Urzędu Skarbowego w Myślenicach pismo wraz z prośbą o przekazanie informacji nt. wyników finansowych rzeczzonego przedsiębiorcy osiągniętych w roku 2021.

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2022 r. (znak: WN.8361.276.2022) Małopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę, że przedmiotowego postępowania administracyjnego nie kończy się w terminie wskazanym w art. 35 Kpa, z uwagi na nieprzekazanie przez niego informacji o wielkości obrotów i przychodu osiągniętych w roku 2021 oraz wskazał nowy termin zakończenia postępowania - do dnia 16 stycznia 2023 r. W postanowieniu tym strona została ponownie wezwana do przestania informacji finansowych w ciągu 7 dni od daty jego doręczenia.

Ze względu na brak odpowiedzi na wnioski postawione stronie w wystąpieniu pokontrolnym z dnia 15 listopada 2022 r. dotyczące usunięcia uchybień, ponowiono je w piśmie (monicie) z dnia 15 grudnia 2022 r., wyznaczając stronie termin na udzielenie odpowiedzi do dnia 28 grudnia 2022 r. Strona jednak w żaden sposób nie odniosła się do powyższego. Pismo - postanowienie z dnia 15 grudnia 2022 r. oraz monit z dnia 15 grudnia 2022 r., doręczono stronie w dniu 19 grudnia 2022 r.

W piśmie z dnia 21 grudnia 2022 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w Myślenicach udzielił niezbędnych danych w zakresie wykazanego przez przedsiębiorcę - [xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxxxxxxx] przychodu/obrotu w roku 2021.

Pismem z dnia 11 stycznia 2023 r. Małopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę, że pomimo monitu z dnia 15 grudnia 2022 r. nadal nie otrzymał odpowiedzi na wnioski zawarte w piśmie z dnia 15 listopada 2022 r., a dotyczące m. in. przestrzegania wymogu uwidaczniania ilości przy wszystkich oferowanych do sprzedaży towarach, wskazując stronie kolejny termin (do dnia 25 stycznia 2025 r.) na udzielenie pisemnej informacji o sposobie wykonania tychże wniosków.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Małopolski WIIH decyzją 2/2023 z dnia 13 stycznia 2023 r. (nr akt kontroli: WN.8361.276.2022) nałożył na przedsiębiorcę - [xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx] prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: [xx], karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z uwagi na uchybienie obowiązkom określonym w: art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen tj. uwidocznienie (w karcie menu) cen w sposób niejednoznaczny i uniemożliwiający konsumentom identyfikację cen z potrawą, wyrobem lub napojem poprzez brak określenia ich ilości

w przypadku 53 rodzajów potraw/wyrobów oraz 30 napojów. Ww. decyzję doręczono przedsiębiorcy w dniu 19 stycznia 2023 r.

W dniu 31 stycznia 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Małopolskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Do niniejszego odwołania przedsiębiorca załączył informację o wynikach finansowych osiągniętych w roku 2022. Ww. odwołanie wniesione przez stronę zostało przesłane drogą elektroniczną w dniu 19 stycznia 2023 r. i nie zawierało podpisu przedsiębiorcy lub osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy.

Mając na względzie stwierdzony brak formalny Prezes UOKiK, działając w oparciu o art. 64 § 2 Kpa, pismem z dnia 3 lutego 2023 r., wezwał stronę postępowania do uzupełnienia braku formalnego odwołania, tj. przekazania oryginału odwołania podpisanego przez osobę upoważnioną lub poświadczonego odpisu pełnomocnictwa w zakresie reprezentowania przedsiębiorcy wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej. Niniejsze pismo doręczono stronie w dniu 10 lutego 2023 r.

W dniu 17 lutego 2023 r. Prezes UOKiK otrzymał odwołanie strony opatrzone podpisem przedsiębiorcy (nadane za pośrednictwem operatora pocztowego Poczty Polskiej w dniu 14 lutego 2023 r.). W piśmie tym skarżący wniósł o umorzenie lub anulowanie nałożonej na niego kary pieniężnej. Powoływał się na pismo „WN.8361.276.2022 z dnia 11.01.2022”, zgodnie z którym miał dokonać pisemnej informacji do dnia 25.01.2023 r. Oświadczył, że uchybienia które miały miejsce w jego restauracji zostały naprawione w dniu kontroli, o czym poinformował oraz okazał zdjęcia podczas spotkania w Inspektoracie, gdzie też otrzymał wnioski końcowe z kontroli. Nadmienił przy tym, że okres w którym przeprowadzano kontrolę był dla firmy bardzo ciężki w związku z sytuacją zaistniałą na rynku pracy. Wskazał również na ciągłą niestabilną sytuacją finansową firmy „*co powoduje pewne niedociągnięcia w sprawach biurowych.*”.

Pismem z dnia 20 lutego 2023 r. Prezes UOKiK zawiadomił przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z wniesionym odwołaniem oraz poinformował, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na mocy art. 10 § 1 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała jednak z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz weryfikuje, czy dana decyzja była prawidłowa.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa, w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Prezes UOKiK zwraca uwagę, że 1 stycznia 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 1 grudnia 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), dalej jako: „ustawa o zmianie ustawy o prawach konsumenta”, wprowadzająca m. in. zmiany do ustawy o informowaniu o cenach. Zgodnie z art. 10 ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta, do postępowań w sprawie nałożenia kar, o których mowa w art. 6 ustawy zmienianej w art. 6, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Tym samym do niniejszego postępowania stosuje się dotychczasowe przepisy ustawy o informowaniu o cenach.

Artykuł 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach wskazuje, że w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Z kolei, § 9 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen stanowi o tym, że:

- 1) przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa uwidacznia ceny oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, wyżywienia i innych oferowanych usług w cenniku.
- 2) cennik, o którym mowa w ust. 1, zawiera także aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą jest on sprzedawany, oraz **określenie ilości** potrawy lub wyrobu, do których się odnosi.
- 3) przedsiębiorca, prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa m. in.:
  - zapewnia konsumentom wystarczającą ilość cenników oferowanych potraw, wyrobów i napojów oraz udostępnia je przed przyjęciem zamówienia;
  - wywiesza cenniki w miejscu ogólnodostępnym wewnątrz lub na zewnątrz lokalu gastronomicznego.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 2 000 zł. Przepis ten, w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostałyby wyeliminowane. Dowiedzenie, że określony podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Jednocześnie, w myśl art. 6 ust. 3 ww. ustawy przy ustalaniu kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli przeprowadzonej w restauracji [xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx], należącej do przedsiębiorcy - [xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx] prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: [xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx] organ pierwszej instancji stwierdził, że w udostępnionej karcie menu nie określono ilości dla 53 rodzajów potraw i wyrobów oraz 30 napojów - co stanowiło naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z wymaganiami określonymi w § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Małopolski WIIH nałożył, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) na ww. przedsiębiorcę, który nie dopełnił wskazanych wyżej obowiązków.

Po ponownym przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności Protokołu kontroli (nr akt kontroli: WN.8361.276.2022) oraz ustaleń w nim zawartych, organ drugiej instancji nie miał wątpliwości odnośnie naruszenia przepisów dotyczących cen i ich uwidaczniania. Małopolski WIIH słusznie bowiem uznał, że w niniejszym przypadku brak uwidocznienia ilości potraw/wyrobów czy napojów pozbawił konsumentów (kupujących) dostępu do informacji, jakiej ilości produktu dotyczy cena, a tym samym uniemożliwił im zapoznanie się w sposób nieskrępowany z ofertą przed dokonaniem wyboru, przez co w istotny sposób naruszono ich interesy. Odnotowania wymaga fakt, że przedsiębiorca zgodził się ze stwierdzonymi w trakcie kontroli nieprawidłowościami, ponieważ przyjął Protokół kontroli, do którego nie wniósł uwag w ustawowym terminie. Zatem, tenże Protokół kontroli stanowi niepodważalny i wiarygodny dowód w sprawie świadczący o naruszeniu jakiego dopuścił się przedsiębiorca.

Podkreślić należy, że podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne poczynione u przedsiębiorcy oraz materiał dowodowy zebrany przez Małopolskiego WIIH, a te w sposób ewidentny wskazują na naruszenie przepisów dotyczących cen i ich uwidaczniania.

Z treści skarżonej decyzji wynika, że Małopolski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kierował się wszystkimi ustawowymi przesłankami (kryteriami) wynikającymi z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, dokonując prawidłowej, zdaniem Prezesa UOKiK, oceny stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz wielkości jego obrotów i przychodu. Zdaniem Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji słusznie uznał, iż strona dopuściła się naruszenia wymagań prawnych określonych w ustawie o informowaniu o cenach, w tym w rozporządzeniu w sprawie uwidaczniania cen, w stopniu uzasadniającym wymierzenie kary pieniężnej.

W wyniku ponownej analizy przesłanek określonych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, Prezes UOKiK zważył i stwierdził, jak poniżej.

Czynności kontrolne prowadzone wobec strony postępowania wykazały jednoznacznie, iż nie dopełniła ona obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, ponieważ obok podanych cen oraz nazw potraw, wyrobów, napojów równocześnie nie określiła w karcie menu ich ilości. Nie sposób więc uznać, że w niniejszym przypadku stopień naruszenia obowiązków nie ma istotnego charakteru, albowiem uchybienia odnotowano względem nie kilku czy kilkunastu produktów, lecz przy łącznie 83 rodzajach towarów na 168 skontrolowanych, co daje odsetek nieprawidłowości na poziomie 49,4%. Analizując dotychczasową działalność podmiotu, organ wziął pod uwagę okoliczność, iż przedsiębiorca nie naruszał wcześniej przepisów dotyczących uwidaczniania cen. Okoliczność ta przemawia na korzyść strony. Jednakże z drugiej strony, przedsiębiorca jako doświadczony podmiot gospodarczy, który swoją działalność prowadzi od dłuższego okresu czasu (zgodnie z wpisem w CEIDG od 16 stycznia 2012 r.) powinien był nabyć niezbędną wiedzę o zobowiązaniach jakie na nim ciążyą i wykonywać swoje obowiązki z sposób należyty. Obowiązek umieszczania informacji o ilości potraw, wyrobów, napojów w gastronomii, który wynika z przepisów dot. cen i ich uwidaczniania powinien być bezwzględnie respektowany. W przedmiotowej sprawie przedsiębiorca z pewnością nie wywiązał się z nałożonych na niego obowiązków. Ponadto, Prezes UOKiK zauważył, iż w toku prowadzonego postępowania administracyjnego pierwszej instancji przedsiębiorca wykazał bierną postawę i nie przekazał danych, o które wnioskował Małopolski WIIH, tzn. w zakresie wysokości obrotów/dochodu oraz usunięcia stwierdzonych w trakcie kontroli nieprawidłowości. Biorąc po uwagę ostatnie kryterium jakim jest wielkość obrotów i przychodu, odnotować należy, że strona pomimo dwukrotnego wezwania nie przekazała informacji finansowych, o które wnioskował organ w piśmie z dnia 15 listopada 2022 r. (zawiadomieniu o wszczęciu postępowania) oraz w piśmie (postanowieniu) z dnia 15 grudnia 2022 r., co niewątpliwie utrudniało prowadzenie postępowania. Powyższe dane były niezbędne do miarkowania wysokości administracyjnej kary pieniężnej w związku z popełnionym deliktem administracyjnym. Dane o przychodzie (obrocie) firmy za rok 2021 zostały udostępnione przez organ kontroli skarbowej. Na ich podstawie stronę zakwalifikowano do grupy mikroprzedsiębiorców.

We wniesionym odwołaniu skarżący przedsiębiorca zwrócił się z prośbą o umorzenie lub anulowanie nałożonej na niego kary pieniężnej. Powoływał się na pismo „WN.8361.276.2022 z dnia 11.01.2022”, zgodnie z którym miał dokonać pisemnej informacji do dnia 25.01.2023 r. Utrzymywał, że uchybienia które miały miejsce w jego restauracji zostały naprawione w dniu kontroli, o czym poinformował oraz okazał zdjęcia podczas spotkania w Inspektoracie, gdzie też otrzymał wnioski końcowe z kontroli. Dodał również, że okres w którym przeprowadzano u niego kontrolę był dla firmy bardzo ciężki w związku z sytuacją zaistniałą na rynku pracy. Wskazał również na ciągłą niestabilną sytuacją finansową firmy „co powoduje pewne niedociągnięcia w sprawach biurowych.”.

Po analizie argumentów podniesionych przez stronę w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Prezes UOKiK wskazuje, iż argumenty te nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że kluczowe znaczenie dla przedmiotowej sprawy mają ustalenia poczynione przez Małopolski WIIH oraz fakt, iż w wyniku przeprowadzonej kontroli w restauracji [xxxxxxxxxxxxxxxx], w pierwszym dniu kontroli, tj. 8 września 2022r., zastrzeżenia wniesiono względem niemalże połowy skontrolowanych potraw/wyrobów/napojów. Dokumentacja zebrana w toku kontroli organu pierwszej instancji, jak i przedstawiony w niej stan faktyczny w sposób ewidentny wskazują na naruszenie przepisów o cenach, tj. art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Konsekwencją powyższego stanu rzeczy było wydanie przez uprawniony organ, tj. Inspekcję Handlową, decyzji administracyjnej wymierzającej karę pieniężną w związku z popełnionym deliktem administracyjnym.

W swoim odwołaniu strona postępowania oświadczyła, że w dniu kontroli naprawiła ujawnione uchybienia, o czym poinformowała podczas spotkania w siedzibie Inspektoratu, gdzie okazała zdjęcia i otrzymała wnioski końcowe z kontroli. Analizując całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym argumentację przywołaną w odwołaniu, Prezes UOKiK doszedł do wniosku, że nie sposób zgodzić się z twierdzeniem strony, iż poinformowała ona inspektorów o usunięciu nieprawidłowości, na dowód czego rzekomo okazała zdjęcia. Z akt sprawy wynika, że strona nie przedstawiła dowodów na potwierdzenie usunięcia udowodnionych jej uchybień. Również na etapie odwołania nie przedstawiła żadnej innej dokumentacji oprócz wyniku finansowego za rok 2022 oraz zdjęcia uzupełnionej wywieszki dotyczącej szkodliwości spożywania alkoholu. Oświadczenie strony wydaje się pozostawać w opozycji do faktów przedstawionych w materiale dowodowym, które wskazują raczej na brak zaangażowania strony w sprawę i brak współpracy z organem pierwszej instancji podczas całego prowadzonego postępowania administracyjnego, co przejawiało się nieprzekazaniem nie tylko żądanych informacji finansowych, lecz również brakiem informacji o usunięciu nieprawidłowości. Podkreślić należy, że Małopolski WIIH trzykrotnie wzywał stronę do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości (uwidocznienia ilości przy wszystkich oferowanych do sprzedaży towarach), tzn. w:

- ✓ wystąpieniu pokontrolnym - piśmie z dnia 15 listopada 2022 r. (doręczonym w dniu 21 listopada 2022 r.), w którym wyznaczono termin na udzielenie odpowiedzi do dnia 30 listopada 2022 r. (brak odpowiedzi);
- ✓ monicie z dnia 15 grudnia 2022 r. (doręczonym w dniu 19 grudnia 2022 r.), w którym wyznaczono termin na udzielenie odpowiedzi do 28 grudnia 2022 r. (brak odpowiedzi);

- ✓ ponownym monicie z dnia 11 stycznia 2023 r., w którym termin udzielenia odpowiedzi wyznaczono do dnia 25 stycznia 2023 r. (odpowieź została udzielona dopiero w odwołaniu).

Odniesienia wymaga również, iż strona w odwołaniu powołuje się na cyt.: *pismo WN.8361.276.2022 z dnia 11.01.2022 r. w którym to mam dokonać pisemną informację do dnia 25.01.2023 r.* Przedsiębiorca zdaje się nie zauważać czy wręcz pomijać fakt, że uprzednio - w wystąpieniu pokontrolnym z dnia 15 listopada 2022 r. oraz monicie z dnia 15 grudnia 2022 r. - był także zobligowany przez organ do udzielenia odpowiedzi na wnioski pokontrolne dotyczące m. in. uwidocznienia ilości przy wszystkich oferowanych do sprzedaży towarach, do których się nie odniósł. Jednakże, należy mieć na względzie, iż pismo z dnia 11 stycznia 2023 r. (a nie jak błędnie napisała strona „z 2022 r.”) stanowi drugi monit, a tym samym trzecie z kolei wezwanie pokontrolne do usunięcia nieprawidłowości skierowane do przedsiębiorcy, a termin 25 stycznia 2023 r. został wyznaczony (choć nie wymagają tego przepisy prawa) z uwagi na niewykonanie wniosków w uprzednio wyznaczonych terminach.

Na marginesie zauważyć należy, że strona skarżąca do wniesionego odwołania załączyła informację o obrotach (przychodzie) za 2022 r., natomiast organ wzywał stronę do przedłożenia dokumentacji za rok 2021 r. Powyższa informacja pozostaje aktualnie bez wpływu na wymiar kary, który jak już wcześniej wspomniano został oszacowany w oparciu o dane pozyskane z Urzędu Skarbowego.

Prezes UOKiK wyjaśnia równocześnie, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego respektowania. To na przedsiębiorcy, który podjął się prowadzenia działalności gospodarczej np. w zakresie gastronomii, spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by przy świadczeniu usług/dokonywaniu transakcji handlowej konsument za każdym razem otrzymywał wyczerpującą, konkretną oraz rzetelną informację nie tylko o cenach i nazwach wyrobów, lecz również o ich **ilościach** za jaką musi zapłacić. Zaakcentować należy, iż okoliczność ta całkowicie zależy od przedsiębiorcy. Zatem, wskazywanie przez przedsiębiorcę na *nieznajomość przepisów* czy na *pewne niedociągnięcia w sprawach biurowych*, w żaden sposób nie tłumaczy strony z naruszenia prawa jakiego się dopuściła. Obowiązujące przepisy prawne, tj. ustawa o informowaniu o cenach oraz rozporządzenie wykonawcze, nie przewidują żadnych odstępstw ze względu na rodzaj/specyfikę prowadzonej działalności gospodarczej czy też trudną sytuację ekonomiczną firmy, gdyż to na przedsiębiorcy spoczywa obowiązek dochowania wszystkich wymogów prawnych.

Nadrzędnym celem ustawy o informowaniu o cenach jest ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Rzetelna, niebudząca zastrzeżeń informacja o cenie i ilości nabywanego towaru jest bardzo istotna w gastronomii i służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

Organ drugiej instancji wyjaśnia dalej, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o informowaniu o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka i znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12. Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach wydaje decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada na przedsiębiorcę karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organy Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Wskazać należy również, iż kara pieniężna wymierzana na gruncie przepisów ustawy o informowaniu o cenach powinna odpowiadać także wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, tzn. być skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca w myśl art. 8 dyrektywy nr 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. UE L z 1998 r. Nr 80 s. 27). Skuteczność kary przejawia się możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Aby kara była odstrasżająca jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy, ale nie eliminować go z rynku. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. winna stanowić ostrzeżenie dla przedsiębiorcy, mające na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być proporcjonalna i właściwa do osiągnięcia zakładanego celu jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary (produkty, wyroby) lub usługi opatrzone odpowiednimi informacjami, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele kary powinny być uwzględniane łącznie, co też miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

W dalszej kolejności Prezes UOKiK stwierdza, iż nie znajduje podstaw do zastosowania środków przewidzianych w art. 189f Kpa, tzn. odstąpienia od wymierzenia (anulowania) kary, o które zawnioskowała strona skarżąca. Przepis art. 189f § 1 pkt 1 statuuje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. W przedmiotowej sprawie strona bez wątplenia dopuściła się poważnego

naruszenia przepisów dotyczących cen i ich uwidaczniania względem niemalże połowy skontrolowanych potraw, wyrobów oraz napojów (49,4%). Powyższe wskazuje, że w żaden sposób wagi naruszenia nie można uznać za znikomą. Tym samym, część pierwsza przesłanki pierwszej nie została spełniona. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez przedsiębiorcę. Jak wynika z przedłożonego Prezesowi UOKiK materiału dowodowego, strona w toku prowadzonego przez Małopolski WIIH postępowania, nie przedstawiła dowodów na usunięcie nieprawidłowości i nawet pomimo kierowanej do niej korespondencji nie poinformowała (pisemnie) organu o ich usunięciu. Nie można zatem uznać, że zaprzestała naruszenia prawa. Równocześnie, należy mieć na względzie, że ww. składowe przesłanki muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Tak więc, druga część przesłanki również nie została spełniona.

Ponadto, nie znajdzie zastosowania także przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o informowaniu o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w konsekwencji czego za popełniony delikt administracyjny słusznie nałożono na nią sankcję o charakterze pieniężnym.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do zmiany decyzji, np. uchylecia zaskarżonej decyzji czy też podstaw do odstąpienia od zastosowania sankcji i poprzestania na jedynie na pouczeniu.

Jednocześnie, odnosząc się do argumentacji strony związanej z trudną sytuacją ekonomiczną, wskazać należy, iż w myśl art. 67 a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651), zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 8 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Organ drugiej instancji zauważa również, iż w przedmiotowej sprawie kara pieniężna w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) nie została wymierzona przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w wysokości maksymalnej, czyli 20 000 zł, lecz wynosi zaledwie 10% maksymalnej przewidzianej wartości i mieści się w granicach określonych prawem kryteriów oraz dopuszczalnych jej wysokości, a zatem jest kwotą optymalną, a zarazem adekwatną wobec zaistniałego naruszenia.

Reasumując, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów o informowaniu o cenach i ich uwidacznianiu skutkujące istotnym naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji na korzyść strony. Utrzymując w mocy zaskarżoną decyzję Małopolskiego WIIH, Prezes UOKiK miał na uwadze całokształt okoliczności sprawy, zarówno łagodzących, jak i obciążających, w szczególności: stopień naruszenia, dotychczasową działalność oraz wielkość osiąganego przychodu, a ponadto rozważył przesłanki określone w art. 189f Kpa. Podsumowując przeprowadzone rozważania, Prezes UOKiK stwierdził, że złożone przez stronę odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżoną decyzję należy utrzymać w mocy.

Stosownie do art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Krakowie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
  - ponad 100 000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

